

gentagende i sine Rapporter udtaler sin Tilfredshed og Glæde over Resultaterne og om Stamstutteriet ligesom udtaler: „det er endog min fulde Overbevisning, at det, naar man blot lader det virke i Ro og Fred i den samme indrømmede Tidsfrist, ikke alene vil komme til et meget bedre end det i de senere Decennier opnaaede Resultat, men at dette tillige vil være tilfredsstillende, hvorom jeg er saa overbevist, at jeg ikke tager i Betænkning at paatage mig Ansvar for herfor“.

Jeg skal heller ikke hertil føie nogen Bemærkning, men blot henlede Thingets Opmærksomhed paa, at naar vi vedtage de Endringsforslag til Indemignisministerens Budget, som her omhandles, saa troer jeg, at vi fremme en ny og bedre Ordning af Forholdet. Vi spare en Deel Penge, som ellers vilde blive givne ud paa lignende Maade, hvorpaa de ere blevne anvendte i de tidligere Aar, og dernæst give vi ved kun at votere Summen for Landstutteriet for 9 Maanedes, en Opfordring, som Regjeringen vistnok af sig selv vil føle sig kaldet til at følge, til i næste Session at komme med et Lovforslag, som sigter til Bedring i de her omhandlede Forhold. Ved at votere de Endringsforslag, der ere stillede, standse vi ingenlunde, hvad der i Loven af 31te Marts 1852 er paabuden. Vi indrømme Administrationen alle de Midler, den behøver, i Overeensstemmelse med Loven, og iagttagelse kun en efter min Mening hensigtsmæssigere og rigtig Sparommelighed, idet vi tillige forberede noget Bedre.

Dvistingaard: Det er navnlig hvad den ærede sidste Taler med særdeles Vægt talte om, den Latterlighed, man indgik paa, da man vedtog den omhandlede Lov, som bevæger mig til at tage Ordet. Jeg skal naturligviis ikke sige, hvorledes Sagen forholder sig i andre Egne, men jeg veed, at en saadan Latterlighed har ikke i den Grad viist sig hos os. I det samme Dieblit overseer det meget ærede Medlem visse Gode, som den omtalte Landstuttmester hidtil har virket, en Birken, som i min Hjemegn staaer i Algtelse og Anseelse. Om den staaer saaledes i andre Egne, kan jeg ikke

vide. Naar den ærede Taler siger, at Hestesavlens er i den Grad gaaet tilbage her i Landet, at fortrinlige, veldannede Heste ikke ere til at erholde iblandt de indenlandske Heste, troer jeg ikke en saadan Paastand er rigtig, jeg troer endnu vort Land er rigt paa saadanne; denne Paastand finder i hvert Tilfælde ikke Anvendelse paa den Egn, hvor jeg har hjemme, tværtimod, Hestene have været søgte og anerkjendte som gode. I vore Landbosforeninger, hvis Medlemmer dog vel ere de, som bedst vide Bessked herom, er det med særdeles Anerkjendelse udtalt, at der er blevet virket heldigt af Landstuttmesteren igjennem Yorkshiringstene hos os. Naar den høitagtede Rigsdagsmand har sagt, at der her i Landet kun findes en Hingst paa 17 Qvadratmile, saa gjælder dette vel kun for Landstutteriernes Bedkommende; men den ærede Taler veed ikke, hvormange der staae i de private Stalde, som ere til i en ikke ringe Mængde. Sammenligningen med Hannover; hvor der skal findes en Hingst paa hver 2½ Qvadratmil, kan altsaa den ærede Rigsdagsmand ikke ganske vide, hvordan den passer hos os. Forøvrigt veed jeg ikke, hvorledes det staaer til i Hannover, men jeg tør med Bestemthed sige, at den Maade, hvorpaa den omtalte agtede Mand hidtil har virket, navnlig med Hensyn til Yorkshiringstene, ikke er bleven anseet for uheldig i den Deel af Landet, hvor jeg er kjendt.

Bonne: Den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 6te Valgkreds (Blixens-Tinecke) omtalte en Beretning, som er kommen fra en af Landets Egne i Anledning af Yorkshiringstene. Jeg maa beklage, at han ikke omtalte endeel flere af de Beretninger, der ere indkomne; thi jeg troer, at de omtrent vilde komme til at staae lige mod hinanden; men man kan endnu ikke danne sig noget klart Begreb om, hvilken Retning der bør arbeides hen til med Hensyn til Landstutterierne efter hvad der hidtil er indkommet.

Blixens-Tinecke: Jeg skal dog tillade mig den Bemærkning, at jeg med Hensyn til Alt, hvad jeg her har fremsørt, paa den ene Ting nær om Anvendelse af den forte Hingst i det